

man frygter, at en Sætning i Loven som den nævnte let vil blive opfattet som et Tilhold til Funktionærerne om ikke at tage saadanne Hensyn.

ad 23 og 24. Til § 23 er af Udvalget stillet et Par Endringer, der navnlig gaa ud paa dels at muliggøre Affendere af Gods i Bognladninger Indladning af fuld Vægt i Bogne, uden i for høj Grad at risikere ufrivillig Overstridelse af Bognens Bæreevne og dermed følgende betydelige Mulkt, og dels inden for rimelige Grænser at fritte Affenderen af Bognladningsgods mod Mulkt for Bæreevneoverstridelser, der ere fremkomne efter Indladningen af ham utilregnelige Marsjager.

ad 25. I § 26 har Udvalget ønsket Hændisning til § 34.

ad 26. Udvalgets Endring til § 33 er af sproglig Natur.

ad 27. Et Flertal har fundet det uheldigt, i § 34 fuldstændigt at overlade Reglerne for Meddelelse om Gods og Bognes Ankomst samt Fastsættelse af Tidsfristerne for Ladning og Løsning af Bognene til de reglementariske Bestemmelser; man har særlig med Hensigt paa de, efter Flertallets Mening ret urimelig korte Tidsfrister, der i den senere Tid faktisk have været anvendte, fundet det rigtigt i selve Loven at fastsætte i det mindste nogle Minimums-Frister, under hvilke der ikke kan gaas, ligesom man har fundet, at Ret og Billighed taler for, at Tidsfristen i nogen Grad gøres afhængig af Mængden af paa en Gang ankommet Gods og særlig af, i hvor stor Afstand vedkommende Modtager bor fra Stationen. Det er dog langt fra Flertallets Mening med sin Endring at ville fastslaa eller endog blot antyde, at saadanne Frister i al Almindelighed maa anses for tilstrækkelige, tværtimod, Flertallet ønsker ikke de ansatte Minimumsfrister anvendte uden i allerhyderste Nødstilfælde, hvor en tilfældig stor Bognmangel maatte indtræde; det er Udvalgets Haab, at Ministeren for de offentlige Arbejder i Forening med Bevillingsmyndigheden vil drage Omsorg for, at der

kommer et saa rigeligt Antal Vogne til Stede, at man med en fornuftig Administration kun rent undtagelsesvis behøver at bringe de foreslaaede Minimumsfrister i Anvendelse.

ad 28. Udvalgets Endring til samme Paragraf om gratis Udfendelse af Postkort m. m. gaar kun ud paa i denne Henseende at stille Landet under samme Vilkaar som Byerne allerede staa.

ad 29 og 30. Udvalgets Endringer til §§ 35 og 37 ere af sproglig Natur.

ad 31. Naar der i § 38 nævnes en Række Marsjager til Skade paa levende Kreaturer og Gods, der fritage Jærnbanen for Ansvar under Transporten og der derefter i Slutningen af Paragraffen fastslaaes, at enhver Skade, der overhovedet kan skyldes en af de nævnte Marsjager, ogsaa virkelig betragtes som hidrørende derfra, indtil Modbevis føres, da finder et Flertal, at en saadan Bestemmelse let kan tænkes at blive i høj Grad uretfærdig og generende for Affender eller Modtager. Flertallet har derfor egentlig helst villet stryge hele det sidste Stykke af Paragraffen; men da man finder, at det dog maatte vilde være en noget mislig Sag at lægge hele Bevisbyrden over paa Jærnbanen, har man nøjedes med til Paragraffen at føje en Bestemmelse, at Jærnbanen i hvert Fald har den Pligt at paa vise en Sandsynlighed for, at Skaden virkelig skyldes en af de i Paragraffen nævnte Marsjager.

ad 32 og 33. Bestemmelsen i § 42 om, at Jærnbaneens Pligt til Tilbagelevering af tabt Gods ophører 4 Maaneder efter Levefringsfristens Udløb, ønsker Udvalget af Hensyn til den internationale Overenskomst at forandre derhen, at denne Frist kun gælder Udlandet.

ad 34. Udvalgets Endring til § 46 er blot redaktionel.

ad 35. I § 49 ønsker Udvalget at stryge Bestemmelsen om, at et Forbehold som uden Jærnbaneens Samtykke tages ved Godsets Modtagelse er uden Betydning.